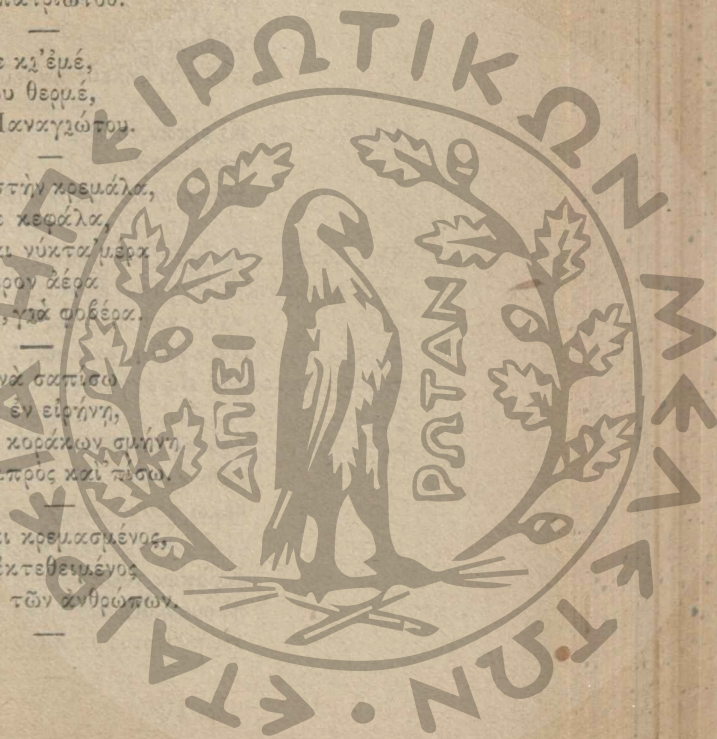

μίσση καὶ τὰ πάθη καὶ ἡ μῆνις ἡ γελοία
διὰ παντός κοιμᾶται...

Σὺ πλησίασε, χρυσέ μου,
καὶ στὸ στήθος κρέμασέ μου
ἓνα Μετζητιέ μὲ τρόπον.

Κι' ὅλο δεῖχνε με καὶ λέγει: νάτον ὁ τῆς Πύλης φίλος,
νάτον ὁ πιστός μας σκύλος.
Ἄητε τὸν ἀγαπητόν,
ποῦ γιὰ φιλικὸ χατίρι
τὸν κρεμάσαμε κι' αὐτὸν
τὸν ξυλένιο κακομοῖρη.

Ἦτο φίλος ἀληθῆς
καὶ τὰ μάλα συμπαθής,
ὅμως κρεμασμένος τώρα
μὲ τὴν ὄψιν κατηφῆ
γίνεται στὰ σαρκοβόρα
περιζήτητος τροφή.

Ὡς Βεζύρη μου Πασσά
καὶ παμφίλτατε φεῖσθ,
πρῶτε σύμμαχε τοῦ γένους,
πάντα νὰ μᾶς ἀγαπᾷς,
καὶ στοὺς ἀπαγχονισμένους
Μετζητιέδες νὰ σκορπᾷς.

Καὶ τῆς γούνας σου φιλῶ
τὸ πανίσχυρο μανίμι,
κι' ὅλο σὲ παρακαλῶ:
κρέμασέ με δίχως δίκην.

Σὺ ποθῶ νὰ μοῦ ριχθῇς
μὲ λακτίσματα γενναῖα,
μὴ συνήγορον δεχθῇς
Ἑλληνὰ διερμηνέα.

Κεκλεισμένων τῶν θυρῶν σὺ μονάρχος δίκασέ με
καὶ σὰν φίλος κρέμασέ με.
Μυστικὰ νὰ δικασθῶ,
φανερὰ νὰ κρεμασθῶ.

Καὶ νὰ σηκωθοῦν πολλοὶ
'στὴ Ρωμαϊκῇ Βουλῇ,
ποῦ δὲν βγάζουν τσιμουδιά,
καὶ νὰ σκούζουν: φρίκη φρίκη!
κι' ἄλλος τώρα, βρὲ παιδιά,
ἐκρεμάσθη δίχως δίκην.

Τί μᾶς λέτε: νὰ φωνάξουν πολυφράδμονες χορτάτοι,
καὶ νὰ πᾶν εἰς τὸν Κορφιᾶτη,
καὶ βροντῶντες καὶ λαλοῦντες
καὶ τὴν Πύλιν ἀπειλοῦντες
γιὰ τὴν νέα τὴν κρεμάλα,
νὰ ζητοῦν ρουσφέτια κι' ἄλλα.

Ἐέρετε τὸν Παναγιώτου, ποῦ τῶν ἱερῶν ἀγίωνων
ἔλαθε κι' αὐτὸς τὸ γέρας εἰς τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων;
Ἐέρετε τὸν μαχητὴν μαχητῶν μεγαλοκάρδων,
ποῦ τὸν Ὀλυμπον πατοῦν, τὴν Ροδόπην, καὶ τὸν Σκάρδον;

Μέσα σὲ μαρτύρων τάφους
νέος μάρτυς, νέος ἥρωας,
μὰ κι' ἐκείνου τοὺς κροτάφους
στεφανώνει δόξ' ἀγέρως.

Κι' ὅταν κρεμασμένος ἦτο
εἶπε τῆς πατρίδος ζήτω,
καὶ τῆς τυραννίας κάτω,
ποῦ φρενήρης ἐμυκάτο,
κι' ἔτρεχε μ' ἀφρούς 'στὸ στόμα
περὶ τὸ σφαδάζον πτώμα.

Τί μᾶς λέτε, βρὲ παιδιὰ; τέτοιους ἥρωας ἀκούω
βγάζουν Σάτυροι καὶ Μῶμοι;
Γίνονται καὶ τώρα τέτοια
γιὰ τὴν δόλιν τὴν πατρίδα;
λοιπόν... ἔτε γιὰ ρουσφέτια
μὲ τὰ μάτια σας γαρίδα.

Ὁπτασία Φασουλῆ, τοῦ μονάρχος τοῦ μιλῆ.

(Ὁ Φασουλῆς φαντάζεται πῶς 'στὴν Σταμπούλ πηγαίει
καὶ γράφει πρὸς τὸν Περικλῆ περὶ πολλῶν ἐν γένει).

Ἀγαπητέ μου Περικλῆ, μέσ' τὴν Σταμπούλ ρεμδῶ,
καὶ δὲς τοῦ πατριωτικαῖς ιδέαις κατεβάζω.
Γιὰ πῶς μᾶς μ' ἐρωτοῦν αὐτοί, πῶς μ' ἐρωτοῦν κι' ἐκεῖνοι,
ἂν νέος Στόλος προσεχῶς καὶ Στράτευμα θὰ γίνῃ.
Κι' ἐγὼ τοὺς λέω στὸ πεζόν, τοὺς λέω καὶ μὲ ρίμα:
ζαπλώστε τὴν ἀρίδα σας κι' ὅλα πηγαίνουν πρῶμα.

Δὲν ἔχω συλλογὴ καμμιὰ
καὶ πᾶω μέσα 'στὰ τζαμιὰ
καὶ 'στ' ἄλλα τὰ τεμένη.

Μασσῶ κολοκυθόσπορο,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὸν Βόσπορο
πηδοῦν πολλοὶ πνιγμένοι.

Δοντιῶν ἀκούω τρίζιμο
καὶ βλέπω σκυλοπνίζιμο
κάθε τζουτζέ καὶ νάνου.

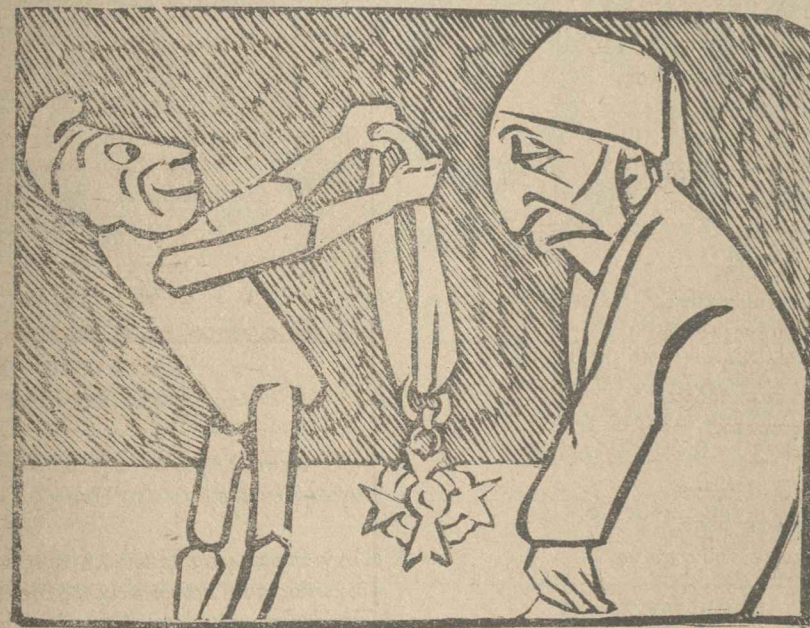
Καὶ τουρτουρίζω, μασκαρά,
καὶ μεγαλύνω τὸν ντουρῆ
λαοφιλοῦς Σουλτάνου.

Κάθε Τοῦρκος, βρὲ κεφάλι,
μὰ καὶ καθεμιὰ Τουρκάλα
δείχνει καὶ γιὰ μὲν' ἀγάπην,
κι' ἐγὼ λέω: μίλλ μερσί,
καὶ 'στῆς Πόλις τὸ Τσαρσί
τρώγω τὸ γνωστὸ κεμπάπι.

Ἐνῶ χθὲς ἐπερπατοῦσα
'στὸ μεγάλο Σταυροδρόμι
καὶ θαυμάζωντας κυττοῦσα
πῶς κι' ἐδῶ κρατοῦν οἱ νόμοι.

Μιὰ Τουρκάλα μὲ πασοῦμι
καλλονῆς καὶ γένους πρώτου
μ' ἐρωτᾷ περὶ Δραγούμη
τεῖπε γιὰ τὸν Παναγιώτου.

Κι' ἂν μὲ φρίκην ἐσηκώθῃ 'στῆς κρεμάλας τὸ μαντίτι
τῆς Ἑλλάδος ἡ Βουλῇ,
κι' ἦλθε πάλιν ἄνω κάτω
τῶν ρητόρων ἡ χολή.

Ὁ Φασουλῆς, ποῦ τόσα τρελλὰ παραληρεῖ,
τῆς Πόλις τὸν Βεζύρη παρασημοφορεῖ.

Κι' εἶπα τότε 'στὴν Τουρκάλα:
μὴ σὲ μέλη, κι' ἡ κρεμάλα
πόνο γέννησε μεγάλη,
καὶ μεγάλη συλλογὴ,
καὶ θὰ πάψῃ δίχως ἄλλο
καθεμιὰ συναλλαγὴ.

Πλὴν μ' ἐρώτησε πρὸς τούτοις ἡ Χανούμ ἡ Μανταφιόρα
γιὰ τὰ μὲ στενοχωρήσῃ,
ἂν ὁ Κόντες πάλι τώρα
μελετᾷ ν' ἀποχωρήσῃ.

Κι' ἡ Χανούμ, κι' ἐγὼ τῆς εἶπα, δικαίως ἀποχωρεῖ,
μὰ κι' ἀπὸ τὸ κλοκαίρι
μὲ μιὰ σάλπιγγα 'στὸ χέρι
ἀποχωρήσιν βαρεῖ.

Τόσοι φίλοι μου χορτάτοι
μοῦ χαλοῦνε τὸ ραχάτι,
κι' ἄλλοι τόσοι πεινασμένοι
δὲν μ' ἀφίνουν οἱ σκασμένοι.

Ἦλε νὰ τοὺς ἀφήσῃ μέσα 'στῆς Βουλῆς τὴν χάδρα
νὰ περνοῦν κακὰ καὶ μαῦρα,
καὶ νὰ πέσουνε τὰ πάχη κι' ἡ κοιλιὰς των ἡ γεμάταις
καὶ νὰ γίνουν εἶδος τσίροι,
καὶ νὰ πάθῃ, 'στῆς Δουκάτες
ἡ καὶ σ' ἐνα μοναστήρι,
πλὴν αὐτοὶ τοῦ λένε: στάσου,
μᾶς μιλεῖς μὲ τὰ σωστά σου;

Κι' ἡ Τουρκάλα μοῦπε τότε μ' ἓνα λιγωμένο μάτι:
ξεψυχῶ γιὰ τὸν Κορφιᾶτη.

Κι' ἂν 'στ' ἀλήθεια πιά θ' ἀφήσῃ τὸ σπαθί καὶ τὸ κλέμι,

πρὶν προώρως νὰ γεράσῃ,
ἄς ἐλθῇ μέσ' στὸ χαρέμι
τὴν ζωὴν του νὰ περάσῃ.

Θὰ τὸ πῶ κουζοῦμ, τῆς εἶπα, 'στὸν τρανὸ μας σεδνταλῆ,
μὰ καλλίτερο νομίζω νὰ μονάσῃ σὲ κελλί
γιὰ ν' ἀγάσῃ τὴν ψυχὴν του
καὶ νὰ δίνη τὴν εὐχὴν του.

Καὶ τοῦ καθενὸς Συμβούλου
θέλει νὰ τῆς πῶ τὰ χρόνια,
καὶ γιὰ τοῦ Σταφανοπούλου
μ' ἐρωτοῦσε τὰ καπόνια.

Καὶ περὶ Βοκοτόπουλου, τοῦ τῆς Θεμίδος Κερδέρου,
μοῦπε ἑλληνιστὶ τί κάνει,
κι' ἂν 'στους ἔθλους ἀνεράνη
θαυμαστότερος ἐκείνου τοῦ μεγάλου τριεσπέρου.

Μοῦπε καὶ γιὰ τοῦ Πρίγκιπος τὸν γάμο,
κι' ἐγὼ, βρὲ Περικλέτο μου τσιφούτη,
πειριγράφεις ἤθελσα νὰ κάμω
γιὰ τῆς πομπῆς, τὰ λούσα καὶ τὰ πλούτη.

Κι' ὁ πεθερός, τῆς εἶπα, μὴν ἡμέρα
ἔδωκε 'στὸν γαμπρὸ μὴ ταμπακέρα,
κι' ἐκεῖνος τὴν ἀνοίγει μ' ἀπορία
καὶ βλέπει μιλιοῦντα μέσα τρία.

Κι' ὁ Βασιλεὺς σὰν εἶδε τὸν παπὰ
φωναίει 'στὸ παιδί του μὲ γοῶν:
ἰδοὺ καπνὸς ὁρατὸς μὴ φοῶν.

Κι'ὁ Πρίγκηπας γελῶντας ἔστον πατέρα του
μονάχος του μ' αὐτὴν τὴν ταμπάκαρα του
ἐβγήκε γιὰ νὰ πάρῃ τὸν ἀέρα του.

Τέτοια ποῦ λές τῆς εἶπα, κι' ἡ Τουρκάλα
τῦθαλε, Περικλέτο, στήν τρεχάλα,
καὶ πῶς παρκατάω καὶ μὲ βρίσκει
μία τῆς Κιρκασίας Ὀδελίσκη.

Ἦτανε σὰν νερό τοῦ Ταξιμιού,
κι' ἐσ' εἶσαι, μ' ἐρωτᾷ μὲ τὴν γλύκα,
ὅπου τῆς ρίμεις γράφεις τοῦ Ρωμηοῦ;
ἐγὼ μαι, τῆς φωνάζω... ποῦ σέ βρῆκα!

Παντελῶς δὲν ἀμφιβάλλω, λέγ' ἡ τρυφερά παιδίσκη,
ὁ Σιμόπουλος ἀκόμη περισσεύματα πῶς βρίσκει.
Μάθε τζόγια μου, τῆς λέω, καὶ λουκοῦμι λουκοῦμι,
πῶς ἐνόσω ζῆ τὸ κράτος τῶν λογάδων τῶν Ρωμηῶν,
καὶ Σιμόπουλος καὶ ἄλλως ὁ θαυματουργὸς καλεῖται
ἀπὸ τέτοια κάθε τόσο τὸ Ταμίον θ' ἀπειλῆται.

Τέτοια σοδάρᾳ τῆς εἶπα κι' ἐφυγε, βρὲ κουνενέ,
καὶ παρέκει μ' ἀπαντᾷ
μαυρομάτα Καδινέ
καὶ μοῦ λέει: γκέλ μπουρντᾶ.

Τί θὰ γίνη γιὰ τὸν Στόλο; μ' ἐρωτᾷ κι' αὐτὸ τὸ κρένο,
καὶ τῆς λέω, κασιδιάρη:
ὕποβρυχια θὰ γίνουν ὅχι πλέον σὰν κι' ἐκεῖνο
τὸ σπουδαῖο τοῦ Γρυπάρη,
ποῦ μὴ μέρ' ἀφωρισμένη
βούλιαξε κι' ἐπῆγε κάτω,
κι' ἐμεινε βαθεῖα στὸν πάτο
κι' ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ.

Τοῦ καχπέ — ντουνιᾷ θαυμάζω τόσαις προκοπαῖς μεγάλαις...
τί πολιτισμὸς ἀλήθεια!... κι' ἡ κυρία ἡ Τουρκάλας,
ποῦ τῆς εἶχανε σὰν σκλάβαις στὰ καφάσια τῶν κλεισμένων,
ἔβηνσαν καὶ τούταις τώρα σὰν τῆς χειραφετημέναις,
κι' εἰν' ἐνήμεραις εἰς ὅλα, καὶ πρὸ πάντων εἰς αὐτά,
ποῦ τὴν σύμμαχον Ἑλλάδα διαφέρουν, φαφλατᾶ.

Βλέπω σκύλους ξαπλωμένους μὲς στοὺς δρόμους νύκτα μέρα,
ποῦ καὶ ληῶμα νὰ τοὺς κἀνῃς ἕνα βῆμα παρκατέρα
δὲν πηγαίνουν... τί σκυλιά!...
δὲν θ' ἀκούσης νὰ γογγύσουν,
κι' ἔχουν τόση τεμπελιά,
ποῦ βαρεῖσονται νὰ γαυγίσουν.

Γεῖά σου, σύμμαχε, μοῦ λέει κάποιος φίλος Οὐλεμάς,
κατὰ πάντα σεβαστός,
καὶ τοῦ λέω γελαστός:
τέτοιους κυνικοὺς ἀφώνους δὲν τοὺς στελλετα σ' ἐμᾶς.

Τρεῖς Ἀγάδες παρεκεῖ,
σφόδρα φιλελληνικοί,
γεῖά σου σύμμαχε, μοῦ λέν, ποῦ λατρεύεις τὴν Τουρκιά,
καὶ μοῦ δίνουν φιλικῶς δυνατὴ κατραπακιά.

Παρκατέρα, Περικλέτο, τρεῖς Σοφτάδες μὲ σκρίκι
γιὰ τοῦ Μόλτικε καὶ τοῦ Χάρθεν μ' ἐρωτήσανε τὴν δίχρη.
Τρεῖς Ἐφέντηδες παρέκει
σοβαρότητος πολλῆς
μ' ἐρωτήσανε, ζευζέκη,
γιὰ τὰς ἐδρας τῆς Βουλῆς,
καὶ τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν βοάσιν κάθε ρήτορος δεινοῦ,
καὶ τοὺς εἶπα, παπαγάλο:
ὕστερ' ἀπὸ τὰ χαστούκια τοῦ κυρίου Ραδινού
δὲν συνέβη τίποτ' ἄλλο.

Καὶ τρανοὺς Κισλαραγάδες ἐκατάφερα νὰ δῶ,
καὶ στρωμένους σὲ σοφᾶ
τοὺς ἐρώτησα κυρτά:
λογιώτατος Καζάζης δὲν σὲς ἤλθε κι' ἀπ' ἐδῶ;

Δὲν τὸν ἴδαμε, μοῦ λένε, τὸν Καζάζη πουθενά...
τοῦτος, φίλοι μου, τοὺς λέω, πέρανει κάμπους καὶ βουνά,
καὶ σ' Ἀνατολὴ καὶ Ἑυρώπῃ προσπαθεῖ νὰ καταρτίσῃ
Κομητάτα Φιλελλήνων, ὅπου κόσμος νὰ σαστίσῃ.

Πλὴν οἱ παῖδες τῶν Ἑλλήνων, ὅπου γάσκουν ἐν ἀνέσῃ,
σὰν κουτοὶ τὸν ἐμποδίζουν
κι' ὅλο τὸν κακοκαρδίζουν,
καὶ σὰν πάσσαλοι τοῦ βγαίνουν κάθε τόσο μες στὴ μέση,
καὶ γυρεύουν ἄρον ἄρον οἱ γενναῖοι γλωσσολογοῖ
πῶς τὰ μάτια τῶν νὰ βγάλουν μὲ τὰ χεῖρα τῶν μοναχῶν.

Κι' ἀφοῦ τοῦτ' οἱ Ροῦμ σὰν βλάκες πολεμοῦν τὰ τῶν ἰσίων,
ὁ δὲ δρόμος τοῦ Καζάζη γίνεται μετ' ἐμποδίων,
σεῖς τοῦλάχιστον οἱ Τοῦρκοι βοηθήσετέ τον ὅλοι
Φιλελληνικά νὰ κἀνῃ Κομητάτα καὶ στὴν Πόλι.

Πλὴν ἐμεῖς μετὰ χαρᾶς ἀναγγέλλομεν ἐξάλλου
πῶς ἐφέτος θὰ γενῇ Κομητάτο Καρναβάλου
ν' ἀφυπνίσῃ τὴν ἡχὴ Μακεδονικῶν δειράδων
καὶ τὰ δίκαια νὰ πῇ τῶν συγχρόνων μασκαράδων.

Στὸν Βεζύρη ξαναπῆγα
καὶ τοῦ φώναξα, κολληγᾶ:
Τζάνουμ, ἀπαγγόνιζε μας ὅταν θέλῃς κι' ὅπως θέλῃς,
κι' ὅταν κάποιον Ροῦμ κρεμᾷς
ἕνα μέρος καὶ σ' ἐμᾶς
ἀπὸ τὸ σχοινὶ νὰ στέλλῃς.

Σὲ παρακαλῶ, Βεζύρη τοῦ Χαμίτ τοῦ δοξασμένου,
τέτοιο δῶρο μὴν ξεχάνῃς
πότε πότε νὰ μᾶς κἀνῃς...
βεβαιοῦν πῶς φέρνει τύχη τὸ σχοινὶ τοῦ κρεμασμένου.

Τέτοια μίλησα σὰν ἥρως τῆς κλεινῆς Ἰοστεφάνου
κι' ἔκανα τρεῖς τεμενάδες μπρὸς στὸν ἴσχιον τοῦ Σουλτάνου
κι' ἀπὸ τῆς Ἀγίας Σοφίας τὸ πασίγνωστο τζαμί
ξαναστέλλω στοὺς Ρωμηοὺς μὴ πεντάλφα, μὴν ἀμί.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Σόλωνος Χωματιανοῦ,
ἐπιστάτου μας τρανοῦ,
δίτομον λαμπρὸν βιβλίον τῆς Ἱμεινῆς Στρατῶν
ἐκδοθὲν κατόπιν μύθων καὶ μεγάλων μελετῶν.

Παράρτημα τῶν Ἀθηνῶν, ποῦ τόσο κἀνῃ κρότο,
ἐβγήκε τεῦχος δεύτερο σπουδαῖο σὰν τὸ πρῶτο.

Ἰσθὰς τὰς Ὀματίου μετέφρασε πιστῶς
ὁ Διδάχης ὁ Νίκος, Λατινιστῆς γνωστός.

Αὐτὸς ὁ Λεοντόπουλος ἐμποροπραπτής πρώτης,
καὶ κυπτικῆς καὶ ραπτικῆς ἄρτια τελειότης.
Ψυχὴ μου!... τί κοστούμι πα γιὰ τὸν Κυριὸν ἐκεῖνα!
βεβαίως ἄλλος σὰν κι' αὐτὰ δὲν κάνει στὴν Ἀθήνα.
Δὲν ἐρεστε, κυρία μου, τί ράπτης εἶναι τοῦτος!...
μὰ κι' ὑφασμάτων Ἀγγλικῶν ὑπάρχει μέγας πλοῦτος,
ἄλλὰ καὶ κόπτης σπανίος καὶ κόπτοια σπανία,
μ' ὀλίγους λόγους δηλαδὴ τὸ πᾶν καλλιτεχνία.
Διὸ θερμῆς συστάσεως εἰς τύχη κι' ἐγκαρδίου...
πενήντα τέσσαρ' ἀριθρὸς εἰς τὴν ὁδὸν Σταδίου.